

Sygnatura akt VI Ka 990/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **11 grudnia 2015** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Dariusz Prażmowski (spr.)

Sędziowie SSO Marcin Mierz

SSO Marcin Schoenborn

Protokolant Marzena Mocek

przy udziale Marka Dutkowskiego

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 11 grudnia 2015 r.

sprawy **A. C.** ur. (...) w Z.,

syna J. i B.

skazanego w przedmiocie wydania wyroku łącznego

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 3 sierpnia 2015 r. sygnatura akt II K 249/15

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 440 kpk

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Zabrze do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Zabrze wyrokiem łącznym z dnia 3 sierpnia 2015 r. w sprawie o sygnaturze II K 249/15 orzekł w sprawie **A. C.**.

Apelację od wyroku tego wniosła obrońca skazanego, zarzucając rażąco niewspółmierność orzeczonych wobec skazanego kar.

Podnosząc powyższy zarzut wniosła o zmianę wyroku przez orzeczenie wobec skazanego kar z zastosowaniem zasady całkowitej absorpcji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Wywiedziona apelacja okazała się zasadna o tyle, że zachodzą podstawy do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Zabrze z uwagi na rażące naruszenie art. 410 k.p.k., nadto naruszenie art. 424 k.p.k.

Postępowanie w sprawie wydania wyroku łącznego jest postępowaniem toczącym się po uprawomocnieniu się wyroku, przewidzianym w Rozdziale 60 kodeksu postępowania karnego, zaś w trakcie postępowania tego stosuje się przepisy wskazanego Rozdziału, z uwzględnieniem treści art. 574 k.p.k. Zgodnie zaś z treścią art. 574 k.p.k. w kwestiach nieuregulowanych stosuje się odpowiednio przepisy o postępowaniu zwyczajnym przed sądem pierwszej instancji. Powyższe rozumowanie oznacza zaś, iż podstawą orzekania w przedmiocie wyroku łącznego mogą być wyłącznie dowody ujawnione w toku rozprawy głównej - zgodnie z art. 410 k.p.k.

W niniejszej sprawie w protokole rozprawy z dnia 1 czerwca 2015 r. oraz 3 sierpnia 2015 r. widnieje zapis, że „Przewodniczący poinformował strony, iż A. C. dotychczas został skazany następującymi wyrokami:”, po czym następuje wyliczenie wyroków.

Brak jest w protokołach rozprawy wskazania by jakiegokolwiek z odpisów tych wyroków zostały ujawnione, ponadto brak przeprowadzania dowodu z opinii o skazanym oraz karty karnej. Samo stwierdzenie że „Przewodniczący poinformował strony...” nie stanowi przeprowadzenia dowodu, o czym przekonany jest także przeciw Sąd I instancji skoro na rozprawie w dniu 1 czerwca 2015 r. Przewodniczący poinformował strony, że A. C. został skazany min. wyrokiem Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 8 kwietnia 2013 r. sygn. II K 140/13, ale równocześnie dalej poinformował, że wyrok ten nie został dołączony do akt (karta 67 verte) i celem dołączenia brakujących wyroków odroczył rozprawę.

Nieznane są Sądowi Okręgowemu powody używania przez Sąd Rejonowy wskazanego sformułowania - „Przewodniczący poinformował strony...”, skoro nie stanowi ono o przeprowadzenia dowodów w rozumieniu przepisów art. 393 - 394 k.p.k. i sam Sąd dał temu na rozprawie w dniu 1 czerwca 2015 roku wyraz odraczając rozprawę.

Samo użycie wskazanego sformułowania - „Przewodniczący poinformował strony...” nie ma żadnego znaczenia dla wymogów wynikających z art. 410 k.p.k., zaś brak przeprowadzenia na rozprawie jakichkolwiek dowodów prowadzić musi do uchylecia zaskarżonego wyroku, skoro nie jest on oparty na materiale dowodowym ujawnionym w toku procesu karnego.

Wymaga podkreślenia, iż ponadto nie wiadomo w oparciu o jakie „dowody” Sąd ustalił, iż część kar które wymierzono skazanemu zmieniła swój charakter z kar pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na kary o charakterze bezwzględny, bowiem brak jest odpisów postanowień (które wskazano w części wstępnej wyroku, jednak bez sygnatur) dotyczących zarządzenia wykonania kar pozbawienia wolności w sprawach o sygnaturach:

Sądu Rejonowego w Tczewie - sygn. II K 140/13,

Sądu Rejonowego w Zabrzu - sygn. II K 1269/12,

Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieście w Łodzi - sygn. VI K 305/13,

Sądu Rejonowego w Zabrzu - sygn. II K 234/13.

Jeżeli ustalenie tych okoliczności nastąpiło jedynie oparciu o informację z Krajowego Rejestru Karnego to jest to postąpienie wadliwie. Ponadto w aktach brak jest odpisu wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach sygn. VI Ka 148/15, mimo że przytoczono wyrok ten w części wstępnej wyroku łącznego.

Wadliwe jest także uzasadnienie wyroku łącznego skoro w żadnym miejscu nie wskazuje jakie granice wymiaru kary łącznej przyjął Sąd Rejonowy, a zatem niewiadomym jest czy były one przyjęte prawidłowo i czy wnioski dotyczące zastosowania zasady asperacji miały rzeczywiste odzwierciedlenie w rozumowaniu Sądu.

Zrozumiałym jest, iż uzasadnienie wyroku może być sporządzone w sposób zwięzły, jednak zwięzłość ta nie może pozbawiać możliwości weryfikacji rozumowania sądu w oparciu o treść uzasadnienia wyroku i nie może polegać na eliminowaniu - w oparciu o zakładaną zwięzłość uzasadnienia - elementów istotnie wpływających na możliwość odczytania rozumowania sądu odnośnie wydanego rozstrzygnięcia.

Zbędne jest zatem przytaczanie przez Sąd treści przepisu art. 85 k.k., jak uczyniono to na stronie pierwszej uzasadnienia, gdy równocześnie uzasadnienie to nie zawiera istotnych w konkretnej sprawie informacji, jak granice wymiaru kary łącznej jakie Sąd brał pod uwagę.

Zważywszy na powyżej wskazane uchybienia Sąd Okręgowy uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania.

Ponownie rozpoznając sprawę Sąd będzie miał na uwadze okoliczności wskazane powyżej i uwzględniając wyroki zapadłe wobec skazanego, Sąd wymierzy mu kary łączne uwzględniające zachodzące związki przedmiotowe i podmiotowe między poszczególnymi zbiegającymi się przestępstwami. Wypada nadmienić, iż obecnie zapadły nowe prawomocne orzeczenia wobec skazanego, stad sąd będzie zobowiązany je przeanalizować z uwagi na przesłanki wydania wyroku łącznego.

Nadto zachodzi również konieczność sprostowania protokołów obu rozpraw odnośnie osoby reprezentującej obrońcę skazanego, bowiem z informacji uzyskanych na rozprawie odwoławczej wynika, że nie była to adw. M. B..